

INFORMATII DESPRE LOCALITATE

COMUNA GIARMATA ESTE SITUATA IN PARTEA CENTRALA A JUDETULUI TIMIS, PE FORMELE TERMINALE ALE CAMPIEI VINGAI, CE FACE TRECEREA INTRE DEALURILE LIPOVEI SI O CAMPIE JOASA, LA 12 KM NORD-EST DE TIMISOARA.

COMUNA GIARMATA SE COMPUNE DIN:
-LOCALITATEA DE RESEDINTA GIARMATA
-LOCALITATEA CERNETEAZ

ZONA GIARMATA, ESTE SITUATA IN JUDETUL TIMIS, LA O DISTANTA DE 10 KM, IN PARTEA DE N-E A MUN. TIMISOARA. COMUNA GIARMATA SE INVECINEAZA LA N CU COMUNA PISCHIA (10 KM), LA E SE INVECINEAZA CU COMUNA REMETEA MARE, LA S-E SE AFLA TERITORIILE ADMINISTRATIVE ALE COMUNEI GHIRODA SI RESPECTIV DUMBRAVITA SI LA V CU SANANDREI. GIARMATA-CERNETEAZ-5 KM

POPULATIA STABILITA LA 1 IULIE 2008=6010 PERSOANE, DIN CARE:
MASCULIN=3016 PERSOANE, FEMININ=2994 PERSOANE

ASOCIERI LA NIVELUL JUDETULUI SI AL TARII:

MICROREGIUNEA TIMIS-NORD, ALaturi de PRIMARIILE: BILED,
BECICHERECU MIC, DUDESTII NOI, ORTISOARA, PERIAM, PISCHIA, SATCHINEZ,
SANDRA SI VARIAS
ASOCIATIA DE DEZVOLTARE INTERCOMUNITARA "POLUL DE CRESTERE
TIMISOARA"

INSTITUTII SANITARE:

DISPENSARE MEDICALE: GIARMATA SI CERNETEAZ
CABINET MEDICAL: GIARMATA
FARMACIE UMANA: CERNETEAZ
DISPENSAR VETERINAR: GIARMATA

Istoric Giarmata

Giarmata, alternativ Ghiarmata, (în română Iarmota – 1924, în germană Jarhmarkt, în maghiară Temesgyarmat) este o comună în județul Timiș, Banat, România.

Comuna Giarmata, fiind situată pe terasă, a oferit un cadru natural pentru întemeierea unei așezări umane, probabil încă la sfârșitul epocii neolitice. În hotarul comunei au fost descoperite urme materiale (unelte și vase) din secolele II-III d. Hr., urme de factură dacică și daco-romană.

În perioada de formare a poporului român, pe teritoriul comunei, populația băștinașă daco-romană a continuat să trăiască sub forma unei obști sătești, iar la începutul feudalismului a existat chiar un voievodat destul de puternic, consemnat în puținele izvoare narative din vremea respectivă.

Astfel, cu prilejul mării invazii din 1241, este amintit voievodatul Giarmata. Comuna este amintită documentar în registrele papale de dijmă din anii 1334-1335, sub numele de ZAMOR, GORMAT sau GARMAD.

La 1407 este menționată moșia Giarmata, care este donată voievodului Nicolae, fiul lui Toma, și administrată de voievodul Ioan.

După 1500, Giarmata devine centrul unui voievodat din cele două consemnate de documente în comitatul Timiș.

În anul 1551, Giarmata ajunge sub stăpânire otomană, făcând parte din pașalâcul de la Timișoara până în anul 1716, când este înlăturată stăpânirea otomană și Giarmata este anexată Imperiului Habsburgic.

În anul 1716, după ce prințul Eugeniu de Savoya cucerește Timișoara, Giarmata apare în actele arhivei de la curtea din Viena sub numele de "Jarmatha".

Un document din anul 1717 arată că, din punct de vedere administrativ, pe teritoriul comunei existau două localități: Veliki Iermat cu 36 de case și Mali Iermat cu 28 de case (ambele fiind locuite de populația română și sârbă).

Începând cu anul 1722, administrația austriacă a trecut la o colonizare sistematică cu coloniști germani, consemnată într-un raport de colonizare al ofițerului din transporturi, Johann Albrecht Kraussen. Început cu circa 20 de familii (100 de persoane din ținutul Rinului) al doilea val al colonizării se va întinde între anii 1741-1763. Cel mai mare val de coloniști a urmat între anii 1768-1770.

În perioada 1769-1772, în comuna Giarmata locuiau 327 familii, în totalitate coloniști germani, populația română și sârbă fiind transferată în anul 1765 la Checea și Peterda (astăzi Radajeva-Yugoslavia).

Până la Al Doilea Război Mondial, întreaga populație a comunei a fost formată din etnici germani (în 1940 – 5046 de persoane de naționalitate germană).

Începând cu anul 1945 are loc o stabilire treptată a românilor în Germania. Concomitent are loc plecarea etnicilor germani în Germania, ajungându-se în situația în care la 1 ianuarie 1995, la o populația de 4536 de locuitori (2245 bărbați și 2291 femei), componenta etnică să fie următoarea: români 94,3%, maghiari 2%, germani 1,6%, alte naționalități 2,1%.

Teritoriul comunei cuprinde localitatea de reședință, Giarmata, și satul aparținător, Cerneteaz.

În localitatea Giarmata există un muzeu și o casă națională unde se desfășoară manifestările cultural-artistice ale comunei.

În comuna Giarmata există patru locașuri de cult: Biserica ortodoxă, Biserica catolică, Biserica penticostală, în Giarmata, și Biserica ortodoxă din Cerneteaz.

Învățământul comunei Giarmata dispune de două școli: în localitatea Giarmata, Școala Generală cu clasele I-VIII cu 14 săli de clasă, un laborator, 2 cabinete, sala de sport, în care predau 50 de cadre didactice, și în Cerneteaz, Școala cu clasele I-IV.

De asemenea, funcționează două grădinițe cu program normal.

Ocrotirea sănătății populației se realizează prin intermediul unui dispensar, a unei farmacii și a unui cabinet stomatologic, serviciile fiind asigurate de 10 cadre medicale.

Analizând structura populației pe grupe mari de vârstă se constată că grupa aptă de muncă este de 2367 persoane, reprezentând 52,2% din totalul populației.

Totalul activilor comunei este de 660 persoane angajate, în 1996, din care: în sectorul primar 408 persoane, în sectorul secundar 153 persoane.

În comuna Giarmata se desfășoară activități economice de tip agricol și de tip industrial.

Principalele activități de mică industrie sunt în industria alimentară și de panificație (abator și brutărie), în industria prelucrătoare de piei (încălțăminte), ateliere de tâmplărie și o secție de prefabricate.

Agricultura este activitatea de bază: 50,05% din locurile de muncă sunt asigurate în acest sector. Exploatațiile agricole particulare reprezintă 50,5% în comună existând șase asociații agricole particulare.

Comerțul este asigurat de magazine, restaurante, cofetării, în care lucrează 70 de salariați.

Zonele de agrement sunt ștrandul Apollo, în partea de sud a localității, și zona lacului de acumulare de pe pârâul Behela.

Centrul comunei îl constituie „Fântâna cea mare”. Locuitorii de naționalitate germană ai comunei povestesc următoarea legendă despre apariția fântânii: atunci când prințul Eugeniu de Savoya s-a aflat împreună cu oastea sa la porțile Timișoarei, pentru a cuceri cetatea din mâinile turcilor, în țară era mare foamete și secetă. Soldații au căutat zadarnic apă potabilă în regiunea mlăștinoasă din jurul cetății. Nu au găsit nicăieri o fântână sau un izvor. Prințul de Savoya se afla cu mai multe trupe la Giarmata. La fel ca soldații lui, prințul obișnuia să doarmă sub cerul liber. De data aceasta a adormit la umbra unei sălcii bătrâne și a avut un vis ciudat. Un glas i-a spus că sub rădăcina copacului ar curge o apă ascunsă. Când s-a trezit, prințul a lovit copacul cu sabia și a țâșnit apă din izvor, iar soldații au putut să bea înainte de bătălia decisivă. De atunci curge în Giarmata apa din Fântâna Prințului Eugeniu. Locuitorii de naționalitate germană care au fost în Giarmata și s-au stabilit mai apoi în Germania continuă să povestească această legendă, sub formă de cântece și poezii.